

Aleksejeve sanje

Krščansko vero je spoznal preko branja neke ateistične revije v komunistični Rusiji. Danes, pri 33 letih, je diakon, julija pa bo postal duhovnik. Kot katoliški duhovnik želi Aleksej Jandušev-Rumiantsev pomagati svoji domovini.

3. Feb. 2007

Govori pet jezikov. Diplomiral je iz inženirstva in teologije na Univerzi v Sankt Petersburgu ter iz filozofije v Liechtensteinu. Poleg tega se želi naučiti še portugalsčine, saj je to

jezik, ki se govori v Fatimi. In ko postane duhovnik, namerava to Marijino svetišče – tako povezano z novejšo rusko zgodovino – obiskati tudi skupaj s svojimi prijatelji.

Aleksej Jandušev-Rumiantsev je trenutno diakon ruske katoliške Cerkve. V juliju 2007 bo posvečen v duhovnika, kasneje pa so njegove sanje biti župnik v svoji domovini.

Rodil se je v Sankt Petersburgu pred 33 leti, ko se je mesto imenovalo še Leningrad. Njegova družina je bila pravoslavna, čeprav s strani staršev ni bil vzgajan v verskem duhu.

Kako si odkril svojo poklicanost v krščanstvo in kasneje v duhovništvo?

To je dolga zgodba. Moja družina je pravoslavna, vendar pa ne hodi v cerkev. Ko sem se leta 1973 rodil, se je oče zaposlil v neki veleblagovnici in menil, da bi glede na situacijo, v

kateri je bila tista leta naša država, moj krst lahko ogrozil celotno družino. Kdor je želel biti krščen, je moral priskrbeti potni list in tako so bili osebni podatki posredovani političnim oblastem in skrivnim službam. Zaradi tega me raje niso krstili.

Torej v vaši družini niste živeli po veri?

Torej, moji starši so verjeli v Boga, vendar pa niso naredili nič posebnega, da bi jaz pridobil kakršnokoli versko podlago. Starša sta se držala nekaterih običajev: nekajkrat na leto sta šla v cerkev in doma smo imeli nekaj religioznih podob, to pa je bilo vse.

Kako si odkril vero?

Z 12 leti sem se osebno začel zanimati za vero. Verjel sem v nekoga – ne v nekaj –, na kogar sem se lahko obrnil. Nekega dne sem

dobil v roke revijo z naslovom "Znanost in vera," ki je izhajala s strani Ateistične družbe v Sovjetski zvezi. Šlo je za publikacijo, ki je nihče ni bral, vendar pa je obravnavala ravno to, kar me je zelo zanimalo. Čutil sem, da je to edina možnost, ki sem jo imel, da zvem več o veri. Naročil sem se nanjo in tako pet let "med vrsticami" bral njeno vsebino.

Kakšna je bila ateistična propaganda?

Načeloma je šlo za nepretrgan napad na vero preko medijev. Ljudi so prepričevali, da skuša Cerkev razširiti neko starodavno mitologijo brez znanstvene podlage, z namenom nadziranja ljudi in pridobitve njihovega denarja.

Kaj misliš s tem, ko praviš, da si bral zgoraj omenjeno revijo "med vrsticami"?

Zanimala me je vera, ne teza revije. Čeprav so bili njeni članki napisani v prid ateizmu, so med drugim vendarle govorili tudi o Cerkvi in Jezusu Kristusu. In ker nisem imel drugih virov, sem se osredotočil na to. Začel sem razmišljati, da četudi se o nekom ali nečem govori slabo, morda to oz. ta oseba v resnici le ni tako slaba. To sem lahko znova potrdil z Opus Dei. V neki knjigi sem prebral ostro kritiko, tudi na račun Malteškega reda. Pisalo je, da je nevarna organizacija, podane so bile informacije o njenem nastanku ter naslov sedeža, kjer je živel njen "voditelj". Da bi dobil več informacij, sem se odločil na dan naslov napisati pismo. Toda to je bilo kasneje, ko sem že bil katolik.

Vidim, da si bil za najstnika zelo kritičen.

Če se ozrem nazaj, vidim, da me je po tej poti vodil sam Gospod. Vedel sem,

da se o teh temah ni smelo govoriti, zato tega nikomur nisem omenjal, hkrati pa je bilo moje zanimanje vse večje. Ko sem dopolnil 15 let, sem rekel očetu, da želim biti krščen v pravoslavni Cerkvi. Ni mi nasprotoval; poiskal je znanca, pravoslavnega duhovnika, ki je bil zaposlen kot mehanik v Leningradu, da me je na skrivaj krstil.

Kako si se začel zanimati za katoliško Cerkev?

Ker se je o njej tako grdo govorilo, je pritegnila mojo pozornost. V telefonskem imeniku sem našel naslov katoliške skupnosti v Sankt Petersburgu, vendar je bila cerkev vedno zaprta. Po večih poskusih mi je le uspelo priti v stik s skupnostjo, vendar sem se zdel duhovniku sumljiv. Mislil je, da morda vohunim za KGB. V tistih časih so vohuni dejansko obstajali. Potem, ko me je večkrat videl v cerkvi, pa sva se

dogovorila za srečanje. Po maši naj bi mu sledil na neko zelo oddaljeno posestvo župnije, kjer bi se lahko v miru pogovorila. To je bilo leta 1989, v času velike politične negotovosti. Kljub temu sem po določenem času izobraževanja zaprosil za vstop v polno občestvo katoliške Cerkve.

Toda zakaj v katoliško Cerkev?

Vedno so mi govorili o cerkvah, v množini. In jaz sem se spraševal, katera je prava. Ko sem odgovor iskal v Evangeliju, sem spoznal, da je Jezus ustanovil eno samo Cerkev in hkrati molil za enotnost. Odkril sem tudi, da je sam Kristus postavil svetega Petra na čelo te edine Cerkve. Če je papež Petrov naslednik, je vse ostalo očitno.

Katero pot si ubral potem?

Po končani osnovni in srednji šoli sem se vpisal na univerzo.

Diplomiral sem iz inženirstva in nadaljeval s študijem zgodovine

cerkve in filozofije na katoliški univerzi Svetega Tomaža Akvinskega. Končno sem užival v nepretrganem izobraževanju. To je bilo v časih, ko sem stopil v stik z Opus Dei, ki je bil zaradi sovražne kampanje takrat na slabem glasu.

Kakšni so bili tvoji vtisi?

Zelo dobri. Spoznal sem ljudi, ki ne delajo "propagande", temveč na enostaven, a globok način širijo smisel krščanskega življenja. V Rusiji imamo veliko potrebo po tem, da se seznanimo z evangelijem dela ter z Bogom, skozi vsakdanje življenje, preko dobro opravljenega dela. Prepričan sem, da bo Delo naredilo veliko dobrega za moje ljudi. Ideja o stalnem krščanskem izobraževanju me zelo privlači. Potrebujemo ga.

Kako si se odločil, da vstopiš v semenišče?

Čeprav nisem o tem z nikomer govoril, je bila to ideja, ki mi je že dolgo rojila po glavi. Mislil sem, da mi ne bo uspelo, da ne bom mogel izpolniti vseh pogojev, ki jih tako zavezujoč projekt narekuje. Končal sem s študijem in eno leto celo živel v tujini, kjer sem študiral filozofijo v Liechtensteinu, poleg tega pa sem tudi že delal. Nekega dne pa me nek duhovnik vpraša: "Želiš postati duhovnik?" Takoj sem mu odgovoril, da ne, vendar pa tisto noč nisem mogel zaspati. Znova sem govoril z duhovnikom in mu iskreno povedal, da sem o tem sicer že razmišljal, da pa se nisem čutil niti dovolj ustreznega niti pri močeh, da bi to dosegel. Razložil mi je, da je Bog tisti, ki ti da moč in tako sem se konec leta 2000 odločil za semenišče. Prihodnje leto, če Bog da, bom duhovnik.

Kakšna je trenutna verska situacija v Rusiji?

Po padcu komunizma leta 1989 smo bili priča tako imenovani pravi duhovni pomladi. Danes je ta pojav prisoten v vseh svojih razsežnostih; povedati hočem, da so ostali le tisti, ki so – kljub bežnim občutkom na začetku – zares verjeli. In priznati moram, da je veliko tistih, ki se zares zanimajo za "božje stvari".

In odnos med katoliki in pravoslavci?

To je zelo odvisno od ljudi in krajev. V Sankt Petersburgu, na primer, sta bila strpnost in odprtost za dialog vedno prisotna, verjetno celo bolj kot v kakšnem drugem mestu. V zadnjem letu se je komunikacija izboljšala, kar nas navdaja z veliko upanja.

Obstajajo predsodki proti katolikom?

Predvsem obstajajo miti, stereotipi. Na primer, Da Vincijeva šifra ni

povzročila dvomov o Evangeliju, je pa povzdignila sumničenja o katoliški Cerkvi. Pa vendar, zadostuje že potrpežljivost pri pogovoru in veliko nesporazumov izgine.

Kaj so vaše trenutne sanje?

Postati katoliški duhovnik in tako služiti Rusiji.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/aleksejeve-
sanje/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/aleksejeve-sanje/) (6. Avg. 2025)